

КАРЛ КРОЛО

ЗЕМЉА У СУДНИЦИ

ЊЕМАЧКОЈ

Гдје си сад? У зимску студен сурвана,
С рушевинама се у ништа однесе,
Авети, на гробљима си настањена,
Страно страшило, с пепелом врх косе.

С костима пуним ваздуха, црним вјетром
У очима, поглед још на мени почине;
Дубље но икад припадају бићу твојом.
Пуне звјезданог знамења што чуда чине.

Ти међ мртвима, који у шуту опружени
У прах се растурају што увис се диже,
Коровом брежја полако прекривени,
Распрсли град, у који пропаст стиже.

Мириш спаљенога мяса ослобађа те.
Летиш, Ериније те са собом шчепале,
Влажна хрпа рбина, слијепа уз тле!
А воде те, поплавне, до гола испрале.

Не постојиш више: у јаме одувана
Од дуготрајне кише, коју шутња пије,
Као што духом надилази мјеста тамна,
Не злобна сјен што сад ми домахује!

Зијаш у остатку кућа, рупи од гранате,
И чучиш рубом кратера, обезглављена,
Огољена још, у крпама што се клате,
Којим завараваш, познах те истог трена.

Уганута болешћу, згнута уз блато
И грдобу из којих живот оде – и крај!
Пусти сну и блиједа дјечја страхото,
Посљедње уточиште: ти ме прогутај!

ЗЕМЉА У СУДНИЦИ

Ја сам та земља што оста без наде,
С гробним крстовима крај сваког пута
И косим у трави која жетву краде,
С крвљу тла испари, трома и мутна.

У градовима ми сунце виси право,
Ко чир на који се рој мува обруши.
Ја сам буњиште, гдје пацов пискаво
Звижди од глади и само буба буши.

Ја сам та земља над којом се плаче,
Заостанем као горка со у оку,
Лежим под мрежом коју небо вуче,
И лагано падам у ћутњу дубоку.

У мојој се шуми с криком ослободе
Стари дуси. И дрва се тихо пуше,
С мјесеца слијепе мађије доходе.
Лепршају птице изгорјеле гуше;

И промуклим тоном пијетла од лима,
Гласови им бјеже ка ивици дана,
Облацима који пријете отровима.
Проклета сам и земља вампира знана.

Ја сам та земља што у судници стоји
И ја свим земљама пресуђујем сада.
С мојим поганлуком, окрени ма који,
Зваће ме у свјетлост што посљедња пада,

У свјетлост онострану, како нетремна
На мени почине и увис ме диже:
Та под мукама земља оборена,
Земља мртвих, гледаш, суза сузу стиже.

ОТАЏБИНА

I

Ледено острво! И вјетар пукне као
Кад врата ударе. Очи морам, сред таме,
Испружит напријед у бој, борбу анђела,
Испружит, обле и гараве, ко двије јаме.

И погледати на тебе. Ти пак плуташ поред,
У Хераклитовој ријеци, већ заборављена.
Надута ко црна олупина у ноћном коралу
Вода, које пријете да будеш прогутана.

Ти, далеки Тибете, изгубљен у нигдини!
Приступаш ми слично мразу поткожноме.
Вичем за тобом тихо из своје грознице:
Згасла земља, никла у грмљу вјетреноме.

Ти плоде из поноћи, који себе описује
У празнини, испод крзаве небеске луке,
Призивам болне јауке у маршевску музику
Дивље несреће, у комешање све муке.

Тегобно издржавам у жици од болова,
Која ми се полако кроз груди напиње.
Како ме зажариш из угљенисаног погледа
– Ти, Рајху, изгубљенији од Земље Огњене.

Извежен звијездама и туђим мјесецом –
Успиње ми се уздах уз грло безгласно.
Сједим и тугујем, послушкујем вене
Што шуме крвљу и твојим старим смислом.

II

Ти задах си кужан, зуби ти све жући,
И бацаш се на мене и покриваш ме.
Мјесец ми разбијаш, давиш зијевајући,
Што изумих у слатком миру флаутскоме.

Ја клизим у ноћ на твојој црној крви,
Ограђене прошћем држим удове своје,

Тикву лобање усправљену у вреви,
У задиханости битке сјеновите боје,

Што нечујно траје сред аветнога тла,
На лешини коју си ти испружила,
Мртвом предјелу од учкура до грла;
И крик – својим си крицима заразила:

Ти, отаџбино паса без господара,
Што на твоје име ко на мјесец лају,
Сваки њушкалицом по ранама цара
И слијепо ти тијело цмачућ нагрђују!

Бескористан леш, препуштен јегуљама
Које избуше кроз ткиво путеве лагане!
Ко облак поган видим те међ ишчезлима.
Неизгубљену са оне небеске стране,

Вучеш се у Ништа, у бесано Никад више.
Не шапућеш у трави као одјек гласа,
Не попут сазвијежђа што преплавише
Свјетлошћу, јер прошла би брже од гаса.

О ЈЕДНОЈ ЗЕМЉИ И О ДРУГОЈ

Не вјерује се то, руке се гледају,
у огледалу лице своје:
Њемачка на другоме крају
и овдје – јер се у то не вјерује –
ИЗНАД СВЕГА то се звало. Та рима
без тежине данас се клима.
Ипак се све не римује!

О једној земљи и о другој
зна се премало, премного.
По знању и скитњи самој
нико се циља није домого.
И ако га најзад нациљају –
Њемачка на другом крају
другу тежину дохвати.
Изнад свега се руке рањавају.
Не треба римовати:
сем ако ће се нестати
у једној другој пјесми, у којој
се мирно говори о објема –
о другој и о једној
и ни од једне страха нема.

НАПУШТЕНА ОБАЛА

Ако се право осмотри,
свуда је бродолом.
Петроније

Једрењаци и глас смијеха
Што ко злато брада чува,
Прошли попут лошег даха
Што из усне дупље дува.

Ко на зиду сјенка дуга
Која у прах креч разједа,
Нерастворљива оста туга
Која је од црног меда.

Висећ на свјетлу, миришући
Влажна ко свјеж измет птице,
На образима цигле врућим
Попут лаке смрти суђенице.

Морнари који карте туку
Сами су сред свога меса.
Кроз отворене капке вуку
Дувански прах у тјелеса.

Њини ножеви које бацаше
Према плавој завјеси ноћи,
На оштроне се искрзаше
Вјетру вјечности који бди.

Превео с немачког
Сиван Тонић